

Arrest

nr. 165 882 van 14 april 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X en X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 november 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen A.-A.N.H., A.-M.F.S. en A.-A.M.N. en hun advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat B. SOENEN, die tevens verzoekende partij A.-A.D. vertegenwoordigt en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de eerste verzoekende partij als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 27 juli 1948 geboren in Missan. U bent een soenniet van Arabische origine. Tijdens het voormalige regime van Saddam Hussein en de Baath partij maakt u carrière op het lokale bestuursniveau in verschillende provincies. Sinds 1982 werd u aangesteld als 'mudir nahiya' (verantwoordelijke van een subdistrict) in meerdere provincies. U werkte achtereenvolgens in subdistricten van de provincies Dyala, Wassit, Qadissiya en Thi Qar. In 1992 werd u benoemd tot 'Qaim Maqam' (burgemeester/ verantwoordelijke van stad) van al Shatra in Nassiriya. In

1993 werd u overgeplaatst naar Bagdad waar u tewerkgesteld werd in het provinciehuis van de stad. Daarna werd u verantwoordelijke van de subdistricten Karada Sharkiya en Saddam City in Bagdad. U behield echter de graad van 'Qaim Maqam'. Uiteindelijk werd u in 2001 benoemd tot burgemeester van de stad Basra. Deze functie zou u uitoefenen tot de val van het regime op 9 april 2003. Van 1986 tot 2003 was u eveneens lid bij de Baathpartij. Actueel zou u gevisieerd worden omwille van uw werkzaamheden voor het voormalige regime. Kort na de val vluchtte u weg uit Basra en ging u in Bagdad wonen. Uw naam werd namelijk vermeld op een dodenlijst die toen circuleerde. In Bagdad kende u aanvankelijk geen problemen. Vele van uw ex-collega's werden echter wel vermoord tijdens deze periode. In 2010 was u op reis. U vernam dat enkele mensen tijdens deze periode naar u kwamen vragen. U bleef in Bagdad wonen. Bij het begin van de ramadan van 2011, rond de 1ste augustus 2011, werd er een kruis op uw deur gezet. De volgende dag ontving u een dreigbrief. Een of twee dagen later werd jullie huis beschoten. Nog later werd u beschoten toen u samen met uw zoon Q.(...) per auto op weg was naar uw dochter in Dora. U besloot om uw land van herkomst te verlaten. Op 1 september 2011 reisde u samen met uw echtgenote, A.(...) M.(...), F.(...) S.(...) (O.V. 6.876.931), uw zoon A.(...) A.(...) M.(...) N.(...)(O.V.6.876.930) en uw dochter A.(...) A.(...) D.(...)(O.V.6.876.928) naar Turkije. Op 6 september 2011 reizen jullie verder naar België waar u op 14 september 2011 aankwam en asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart, een voedselrantsoenkaart, uw badge als burgemeester, uw badge als verantwoordelijke van een subdistrict, een woonkaart, uw universiteitsdiploma en een dreigbrief. Tevens legt u kopieën voor van uw nationaliteitsbewijs, meerdere benoemings- en aanstellingsdocumenten, uw huwelijksakte en een attest van het kadaster.

B. Motivering

Er moet worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas.

Allereerst moet er worden vastgesteld dat u en uw familie nog tot 1 september 2011 in Bagdad, Irak zou hebben verbleven, dit terwijl u verklaart dat u reeds van 2003 persoonlijk werd gevisieerd met het oog op vervolging omwille van uw voormalige functies op het lokale bestuursniveau van Irak ten tijde van het regime van Saddam Hussein. Tot juli of augustus 2011 zou u nagenoeg geen problemen gekend hebben in Bagdad. U maakt enkel melding van het feit dat er in 2010 mensen naar u kwamen vragen (CGVS I N.(...), p. 4, 14). U legt verder persoonlijke documenten voor die dateren van na de val van het regime en die opgesteld zijn onder uw eigen naam zoals uw identiteitskaart, een voedselrantsoenkaart en een afstudeerbewijs. Hoewel er wordt verklaard dat u vooral thuis bleef, tonen deze vaststellingen allerminst aan dat er zich na de val van het regime in 2003 gebeurtenissen hebben voorgedaan die er op wijzen dat u persoonlijk gevisieerd werd met het oog op vervolging. Vijf van uw volwassen kinderen woonden bovendien tot de zomer van 2013 in Bagdad waar ze volgens de verklaringen van uw echtgenote en uzelf geen persoonlijke problemen kenden waaruit kan worden geconcludeerd dat ze een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dienden te koesteren (CGVS I N.(...), p. 5)(CGVS II S.(...), p. 2). Uit de verklaringen van uw zoon blijkt dat uw kinderen blijkbaar gewoon konden leven en werken in Bagdad (CGVS I M.(...), p. 7, 8, 9). Ook deze vaststelling toont allerminst aan dat u, of uw gezinsleden, na de val van het regime persoonlijk gevisieerd werden. Volgens uw dochter zouden uw andere kinderen geen problemen hebben gekend omdat ze steeds van woonplaats zouden veranderen (CGVS I D.(...), p. 15, 16). Vreemd genoeg gaf u tijdens uw gehoor op het CGVS dat reeds in mei 2012 plaatsvond dezelfde woonplaatsen op als uw zoon in januari 2013 (CGVS I N.(...), p. 5) (CGVS I M.(...), p.7, 9). Hierbij dient te worden opgemerkt dat uw echtgenote tijdens haar tweede gehoor op het CGVS verklaart dat haar zonen niet persoonlijk gevisieerd werden en geen persoonlijke dreigementen ontvingen (CGVS II S.(...), p. 2). Uw dochter verklaart dan weer dat ze weldegelijk persoonlijke dreigementen ontvingen en dat deze zelfs het gevolg waren van uw problemen. Vreemd genoeg kan ze geen enkele informatie geven over de aard van deze voorgehouden dreigementen (CGVS II D.(...), p. 3, 4). Zelf spreekt u enkel over de algemene situatie en intimidaties om het vertrek van uw zonen te verklaren. U voegt hier aan toe dat hun vertrek niets met uw problemen te maken had (CGVS II N.(...), p. 9) Dergelijke uiteenlopende en vage verklaringen doen twijfels rijzen over de oprechtheid van jullie verklaringen.

Jullie reacties op de opeenvolgende voorgehouden gebeurtenissen en dreigementen mogen verder hoogst opmerkelijk genoemd worden en ondermijnen de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees. Zo moet er worden vastgesteld dat u, nadat u vernam dat uw naam hoog op een dodenlijst in Basra voorkwam, besloot om naar de hoofdstad Bagdad te verhuizen en daar gewoon verder te leven. Dit is hoogst opmerkelijk aangezien u verklaart dat u gevisieerd werd door de Sadr groepering, de Badr organisatie en de Da'wa partij (CGVS I N.(...), p. 4, 7). Deze organisaties kunnen beschouwd worden als drie van de machtigste actoren in het Irak van na de val van het voormalige regime en waren alle drie in hoge mate aanwezig en actief in Bagdad op het moment dat u daar zou

hebben verbleven. De Sadr groepering en de Badr organisatie worden verantwoordelijk geacht voor een aanzienlijk deel van de gruweldaden tijdens het sektarische geweld en de wraakacties op functionarissen van het voormalige regime die plaatsvonden in Bagdad tijdens de periode dat u daar zou hebben verbleven. Dat u ervoor kiest om in die periode in Bagdad te verblijven en dat u tijdens die periode geen noemenswaardige problemen zou hebben gekend, ondermijnt dan ook in grote mate de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees.

Bovendien moet er worden vastgesteld dat u en uw dochter verklaren dat u in Basra op een dodenlijst voorkwam. Deze dodenlijst bestond volgens uw verklaringen uit ambtenaren die tijdens het regime van Saddam Hussein hoge posities bekleedden. U zou op de derde plaats van deze lijst gestaan hebben (CGVS I N.(...), p. 4, 12)(CGVS I D.(...), p. 6) . Uw zoon M.(...) heeft echter geen enkele weet van deze specifieke lijst tijdens zijn eerste gehoor op het CGVS (CGVS I M.(...), p. 24). Dat uw zoon hier niet van op de hoogte is, terwijl dit de reden zou zijn waarom u niet meer in Basra kon blijven, doet eens te meer ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Hoewel er aan uw echtgenote expliciet wordt gevraagd waarom jullie van Basra naar Bagdad vluchtten, maakt ook zij bovendien geen enkele melding van deze dodenlijst tijdens haar eerste gehoor (CGVS I S.(...), p. 3). Tijdens haar tweede gehoor vermeldt ze plots wel een lijst waar uw naam op stond. Vreemd genoeg voegt ze hieraan toe dat jullie deze lijst niet serieus namen (CGVS II S.(...), p. 3). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen uiteraard opnieuw de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ook jullie reactie op de voorgehouden gebeurtenissen van 2011 mag hoogst opmerkelijk genoemd worden en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw relaas. Ondanks uw voormalige functie, uw voorgeschiedenis en het lot van meerdere ex-collega's zouden jullie in hetzelfde huis zijn blijven wonen zonder noemenswaardige voorzorgsmaatregelen te nemen om jullie veiligheid te verhogen. Dit terwijl u nog over meerder gezins- en familieleden beschikt die in andere wijken van Bagdad wonen. Uw dochters verklaring dat zij niet over voldoende ruimte zouden hebben beschikt, kan gezien de voorgehouden ernst van de situatie niet volstaan (CGVS I M.(...), p. 6, 7, 9, 12, 14, 20) (CGVS I D.(...), p. 7, 10, 12).

Voorts dient er te worden vastgesteld dat de verklaringen die u, uw echtgenote, uw zoon en uw dochter over de voorgehouden gebeurtenissen van 2011 afleggen op essentiële punten afwijken.

Zo verklaren u, uw zoon en uw dochter dat al deze gebeurtenissen zich zouden hebben afgespeeld in de eerste week van de ramadan van 2011 (1 augustus 2011-29 augustus 2011) en dat jullie op 1 september 2011 Bagdad verlieten. Na de gebeurtenissen van die eerste week van de ramadan tot jullie vertrek zou er niets meer gebeurd zijn (CGVS I N.(...), p. 7, 9, 10, 11)(CGVS I M.(...), p. 6, 11, 12, 15, 19, 20)(CGVS I D.(...), p. 6, 12). Vreemd genoeg verklaart uw echtgenote dat u pas drie dagen voor het suikerfeest (einde van de ramadan) in de auto werd beschoten en dat jullie drie dagen na het feest vertrokken (CGVS I S.(...), p. 2, 3, 8). Dit zou betekenen dat u pas op het einde van de ramadan, in de laatste week van augustus beschoten zou zijn . Hoewel uw echtgenote initieel verklaarde dat er in het begin van de ramadan een kruis op het huis werd gezet, verklaart ze later dat het huis ook pas op het einde van de ramadan beschoten werd, enkele dagen nadat er een kruis op jullie voordeur werd gezet. Drie of vier dagen nadat jullie huis werd beschoten zou u dan samen met uw zoon beschoten zijn (CGVS I S.(...), p. 3, 6). Gezien de impact van de voorgehouden beschieting op jullie leven en het belang van de ramadan en het suikerfeest voor moslims is deze discrepantie tussen jullie verklaringen hoogst opmerkelijk en wordt de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas in grote mate ondermijnt.

U stelt wel dat jullie uw echtgenote omwille van haar gezondheidstoestand niets verteld zouden hebben over de beschieting van de auto en enkele andere gebeurtenissen. Pas op het einde van de ramadan, voor jullie het land verlieten, zou u het haar verteld hebben (CGVS I N.(...), p. 11). Ook uw dochter en uw zoon bevestigen dat jullie haar aanvankelijk niets zouden hebben verteld over de beschieting van de auto en de dreigbrief. Pas toen jullie Irak verlieten, zouden jullie haar over deze zaken hebben ingelicht (CGVS I M.(...), p. 23)(CGVS I D.(...), p. 11, 12, 20). Uw echtgenote verklaart echter uitdrukkelijk dat u haar dezelfde dag nog had ingelicht over de beschieting van de auto . Enkel over andere gebeurtenissen zou u haar niets verteld hebben (CGVS I S.(...), p. 5, 7).

Bovendien stemmen ook de verklaringen die jullie afleggen over de voorgehouden beschieting van de auto niet overeen. Zo verklaren u, uw echtgenote en uw zoon dat u samen met uw zoon Q.(...)naar uw dochter A.(...) in Dora reden toen jullie werden beschoten (CGVS I N.(...), p. 8, 11) (CGVS I S.(...), p. 4, 5, 7) (CGVS I M.(...), p. 11, 17). Uw dochter D.(...) verklaart echter dat u samen met uw zonen Q.(...)en M.(...) naar uw dochter A.(...) in Dora reden toen jullie werden beschoten (CGVS I D.(...), p. 10).

Verder verklaarde u dat u na de voorgehouden beschieting samen met uw zoon nog tot het donker bij uw dochter verbleef alvorens terug te keren naar uw huis (CGVS I N.(...), p. 11). Uw echtgenote verklaart dat jullie onmiddellijk na de beschieting zouden zijn teruggekeerd naar huis. Daar zouden jullie na de middag de auto hebben gewassen waarbij jullie een kogel in de zetel vonden (CGVS I S.(...), p. 5, 7). Uw zoon M.(...) verklaart dat jullie nog voor het avondeten met dezelfde wagen terugkeerden. Volgens M.(...) zou uw echtgenote niet op de wagen gelet hebben zodat ze niet zou hebben geweten dat jullie beschoten werden (CGVS I M.(...), p. 19, 23). Uw dochter geeft echter een totaal andere versie

van de feiten. Zoals eerder werd aangegeven verklaart ze dat u samen met uw zonen Q.(...) en M.(...) in de wagen werd beschoten. Bovendien verklaart ze dat jullie niet met dezelfde wagen terugkeerden naar huis. De beschoten wagen zouden jullie hebben achtergelaten bij uw dochter in Dora en jullie zouden met de taxi naar huis zijn teruggekeerd (CGVS I D.(...), p. 10, 13).

Zelf legt u verder nog opvallend vage verklaringen af over de dreigbrief die er mee toe zou hebben geleid dat u en uw gezinsleden uw land van herkomst dienden te verlaten. Zo weet u niet zeker of uw naam wel in de dreigbrief vermeld werd (CGVS I N.(...), p. 9). Aanvankelijk weet u blijkbaar ook niet zeker of de naam van de groepering die u belaagde op de dreigbrief vermeld stond (CGVS I N.(...), p. 9). Verder blijft u vaag over de exacte inhoud van de dreigbrief die u nota bene zelf voorlegt. Gevraagd naar wat er precies in de dreigbrief staat verklaart u weinig overtuigend: "Als ik mij niet vergis stond er: jullie hebben toen gewerkt tegen de sjiieten, jullie verdienen niet om hier te blijven wonen, of de wijk verlaten of jullie worden vermoord". (CGVS I N.(...), p. 9). Dit klaarblijkelijke gebrek aan interesse voor de inhoud van deze aan u en uw gezinsleden gerichte dreigbrief getuigt allerm minst van een gegronde vrees voor vervolging en overtuigt allerm minst gezien de daadwerkelijke inhoud van de dreigbrief (zie vertaling dreigbrief). In de dreigbrief wordt immers gesproken van een religieuze rechtbank die een vonnis heeft uitgesproken tegen de soennieten en het vervloekte volk. Het betreft verder een laatste waarschuwing voor jullie om te vertrekken anders zouden jullie gedood worden. Bovendien wordt er in de dreigbrief nergens gesproken over uw functies ten tijde van het Baath regime. Gezien het feit dat u uw vrees lieert met deze functies is dit opmerkelijk.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat niet toe geloof te hechten aan uw asielrelaas. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met

(zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad met meer dan 7 miljoen inwoners verspreid over een geschatte oppervlakte van 4555 km². De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal de stad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de hoofdstad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De verschillende documenten die u voorlegt betreffende uw opeenvolgende functies binnen het lokale bestuur van Irak bevatten geen informatie waaruit kan worden geconcludeerd dat u en uw gezinsleden een gegronde vrees voor vervolging dienen te koesteren omwille van deze functies. Gezien de ongeloofwaardige verklaringen betreffende de voorgehouden gebeurtenissen vermogen deze documenten dan ook niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Gezien uw vage verklaringen betreffende de inhoud van de dreigbrief en het feit dat uw asielrelaas in haar geheel als ongeloofwaardig kan worden beschouwd kan dit document op zich evenmin worden beschouwd als voldoende bewijs dat u en uw gezinsleden een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dienen te koesteren. De overige documenten zijn een aanwijzing voor uw identiteit, herkomst en familiale situatie maar doen geen enkele uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven.

Ter volledigheid dient er te worden opgemerkt dat er ook in hoofde van uw echtgenote A.(...) M.(...), F.(...)S.(...) (O.V. 6.876.931), uw zoon A.(...) A.(...) M.(...) N.(...) (O.V.6.876.930) en uw dochter A.(...) A.(...)D.(...) (O.V.6.876.928) een beslissing werd genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de status van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de tweede verzoekende partij als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 1 juli 1946 geboren. Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenoot A.(...) A.(...) N.(...) H.(...) (O.V. 6.876.931) werden aangehaald. Jullie zouden gevisieerd worden omwille van de voormalige functies van uw echtgenoot tijdens het regime van Saddam Hussein en de Baathpartij. Sinds 2001 was hij burgemeester van de stad Basra. Kort na de val van het regime in 2003 vluchtten jullie weg uit Basra omdat de naam van uw echtgenoot op een dodenlijst stond. Tijdens de ramadanmaand van 2011 werd er achtereenvolgens een kruis op jullie voordeur geschilderd, ontvingen jullie een dreigbrief, werd jullie huis beschoten en werd uw echtgenoot samen met uw zoon beschoten toen ze per auto onderweg waren naar uw dochter. Op 1 september 2011 reisde u samen met uw echtgenoot, uw zoon A.(...) A.(...)M.(...) N.(...) (O.V.6.876.930) en uw dochter A.(...) A.(...) D.(...) (O.V.6.876.928) naar Turkije. Op 6 september 2011 reizen jullie verder naar België waar u op 14 september 2011 aankwam en asiel aanvroeg.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw originele identiteitskaart voor en uw origineel nationaliteitsbewijs.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot A.(...) A.(...) N.(...) H.(...) (O.V. 6.876.931) (CGVS S.(...), p. 10). Ook uw zoon A.(...) A.(...) M.(...) N.(...) (O.V.6.876.930) en uw dochter A.(...) A.(...)D.(...) (O.V.6.876.928) baseren zich bij hun asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot. In hoofde van deze laatste werd besloten dat de vluchtelingenstatus hem niet kon worden toegekend. Het blijkt ondermeer dat de verklaringen die jullie hebben afgelegd op het CGVS op meerdere punten niet overeenstemmen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas in ernstige mate ondermijnd. Aangezien u zich op dezelfde vluchtmotieven baseert als uw echtgenoot, kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève.

In hoofde van uw echtgenoot besliste het CGVS met betrekking tot de vluchtelingenstatus als volgt:

Er moet worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas.

Allereerst moet er worden vastgesteld dat u en uw familie nog tot 1 september 2011 in Bagdad, Irak zou hebben verbleven, dit terwijl u verklaart dat u reeds van 2003 persoonlijk werd gevisieerd met het oog op vervolging omwille van uw voormalige functies op het lokale bestuursniveau van Irak ten tijde van het regime van Saddam Hussein. Tot juli of augustus 2011 zou u nagenoeg geen problemen gekend hebben in Bagdad. U maakt enkel melding van het feit dat er in 2010 mensen naar u kwamen vragen (CGVS I N.(...), p. 4, 14). U legt verder persoonlijke documenten voor die dateren van na de val van het regime en die opgesteld zijn onder uw eigen naam zoals uw identiteitskaart, een voedselrantsoenkaart en een afstudeerbewijs. Hoewel er wordt verklaard dat u vooral thuis bleef, tonen deze vaststellingen allerminst aan dat er zich na de val van het regime in 2003 gebeurtenissen hebben voorgedaan die er op wijzen dat u persoonlijk gevisieerd werd met het oog op vervolging. Vijf van uw volwassen kinderen woonden bovendien tot de zomer van 2013 in Bagdad waar ze volgens de verklaringen van uw echtgenote en uzelf geen persoonlijke problemen kenden waaruit kan worden geconcludeerd dat ze een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dienden te koesteren (CGVS I N.(...), p. 5)(CGVS II S.(...), p. 2). Uit de verklaringen van uw zoon blijkt dat uw kinderen blijkbaar gewoon konden leven en werken in Bagdad (CGVS I M.(...), p. 7, 8, 9). Ook deze vaststelling toont allerminst aan dat u, of uw gezinsleden, na de val van het regime persoonlijk gevisieerd werden. Volgens uw dochter zouden uw andere kinderen geen problemen hebben gekend omdat ze steeds van woonplaats zouden veranderen (CGVS I D.(...), p. 15, 16). Vreemd genoeg gaf u tijdens uw gehoor op het CGVS dat reeds in mei 2012 plaatsvond dezelfde woonplaatsen op als uw zoon in januari 2013 (CGVS I N.(...), p. 5) (CGVS I M.(...), p.7, 9). Hierbij dient te worden opgemerkt dat uw echtgenote tijdens haar tweede gehoor op het CGVS verklaart dat haar zonen niet persoonlijk gevisieerd werden en geen persoonlijke dreigementen ontvingen (CGVS II S.(...), p. 2). Uw dochter verklaart dan weer dat ze weldegelijk persoonlijke dreigementen ontvingen en dat deze zelfs het gevolg waren van uw problemen. Vreemd genoeg kan ze geen enkele informatie geven over de aard van deze voorgehouden dreigementen(CGVS II D.(...), p. 3, 4). Zelf spreekt u enkel over de algemene situatie en

intimidaties om het vertrek van uw zonen te verklaren. U voegt hier aan toe dat hun vertrek niets met uw problemen te maken had (CGVS II N.(...), p. 9) Dergelijke uiteenlopende en vage verklaringen doen twijfels rijzen over de oprechtheid van jullie verklaringen.

Jullie reacties op de opeenvolgende voorgehouden gebeurtenissen en dreigementen mogen verder hoogst opmerkelijk genoemd worden en ondermijnen de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees. Zo moet er worden vastgesteld dat u, nadat u vernam dat uw naam hoog op een dodenlijst in Basra voorkwam, besloot om naar de hoofdstad Bagdad te verhuizen en daar gewoon verder te leven. Dit is hoogst opmerkelijk aangezien u verklaart dat u geviseerd werd door de Sadr-groepering, de Badr-organisatie en de Da'wa-partij (CGVS I N.(...), p. 4, 7). Deze organisaties kunnen beschouwd worden als drie van de machtigste actoren in het Irak van na de val van het voormalige regime en waren alle drie in hoge mate aanwezig en actief in Bagdad op het moment dat u daar zou hebben verbleven. De Sadr-groepering en de Badr-organisatie worden verantwoordelijk geacht voor een aanzienlijk deel van de gruweldaden tijdens het sektarische geweld en de wraakacties op functionarissen van het voormalige regime die plaatsvonden in Bagdad tijdens de periode dat u daar zou hebben verbleven. Dat u ervoor kiest om in die periode in Bagdad te verblijven en dat u tijdens die periode geen noemenswaardige problemen zou hebben gekend, ondermijnt dan ook in grote mate de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees.

Bovendien moet er worden vastgesteld dat u en uw dochter verklaren dat u in Basra op een dodenlijst voorkwam. Deze dodenlijst bestond volgens uw verklaringen uit ambtenaren die tijdens het regime van Saddam Hussein hoge posities bekleedden. U zou op de derde plaats van deze lijst gestaan hebben (CGVS I N.(...), p. 4, 12)(CGVS I D.(...), p. 6) . Uw zoon M.(...) heeft echter geen enkele weet van deze specifieke lijst tijdens zijn eerste gehoor op het CGVS (CGVS I M.(...), p. 24). Dat uw zoon hier niet van op de hoogte is, terwijl dit de reden zou zijn waarom u niet meer in Basra kon blijven, doet eens te meer ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Hoewel er aan uw echtgenote expliciet wordt gevraagd waarom jullie van Basra naar Bagdad vluchtten, maakt ook zij bovendien geen enkele melding van deze dodenlijst tijdens haar eerste gehoor (CGVS I S.(...), p. 3). Tijdens haar tweede gehoor vermeldt ze plots wel een lijst waar uw naam op stond. Vreemd genoeg voegt ze hieraan toe dat jullie deze lijst niet serieus namen (CGVS II S.(...), p. 3). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen uiteraard opnieuw de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ook jullie reactie op de voorgehouden gebeurtenissen van 2011 mag hoogst opmerkelijk genoemd worden en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw relaas. Ondanks uw voormalige functie, uw voorgeschiedenis en het lot van meerdere ex-collega's zouden jullie in hetzelfde huis zijn blijven wonen zonder noemenswaardige voorzorgsmaatregelen te nemen om jullie veiligheid te verhogen. Dit terwijl u nog over meerder gezins- en familieleden beschikt die in andere wijken van Bagdad wonen. Uw dochters verklaring dat zij niet over voldoende ruimte zouden hebben beschikt, kan gezien de voorgehouden ernst van de situatie niet volstaan (CGVS I M.(...), p. 6, 7, 9, 12, 14, 20) (CGVS I D.(...), p. 7, 10, 12).

Voorts dient er te worden vastgesteld dat de verklaringen die u, uw echtgenote, uw zoon en uw dochter over de voorgehouden gebeurtenissen van 2011 afleggen op essentiële punten afwijken.

Zo verklaren u, uw zoon en uw dochter dat al deze gebeurtenissen zich zouden hebben afgespeeld in de eerste week van de ramadan van 2011 (1 augustus 2011-29 augustus 2011) en dat jullie op 1 september 2011 Bagdad verlieten. Na de gebeurtenissen van die eerste week van de ramadan tot jullie vertrek zou er niets meer gebeurd zijn (CGVS I N.(...), p. 7, 9, 10, 11)(CGVS I M.(...), p. 6, 11, 12, 15, 19, 20)(CGVS I D.(...), p. 6, 12). Vreemd genoeg verklaart uw echtgenote dat u pas drie dagen voor het suikerfeest (einde van de ramadan) in de auto werd beschoten en dat jullie drie dagen na het feest vertrokken (CGVS I S.(...), p. 2, 3, 8). Dit zou betekenen dat u pas op het einde van de ramadan, in de laatste week van augustus beschoten zou zijn . Hoewel uw echtgenote initieel verklaarde dat er in het begin van de ramadan een kruis op het huis werd gezet, verklaart ze later dat het huis ook pas op het einde van de ramadan beschoten werd, enkele dagen nadat er een kruis op jullie voordeur werd gezet. Drie of vier dagen nadat jullie huis werd beschoten zou u dan samen met uw zoon beschoten zijn (CGVS I S.(...), p. 3, 6). Gezien de impact van de voorgehouden beschieting op jullie leven en het belang van de ramadan en het suikerfeest voor moslims is deze discrepantie tussen jullie verklaringen hoogst opmerkelijk en wordt de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas in grote mate ondermijnt.

U stelt wel dat jullie uw echtgenote omwille van haar gezondheidstoestand niets verteld zouden hebben over de beschieting van de auto en enkele andere gebeurtenissen. Pas op het einde van de ramadan, voor jullie het land verlieten, zou u het haar verteld hebben (CGVS I N.(...), p. 11). Ook uw dochter en uw zoon bevestigen dat jullie haar aanvankelijk niets zouden hebben verteld over de beschieting van de auto en de dreigbrief. Pas toen jullie Irak verlieten, zouden jullie haar over deze zaken hebben ingelicht (CGVS I M.(...), p. 23)(CGVS I D.(...), p. 11, 12, 20). Uw echtgenote verklaart echter uitdrukkelijk dat u haar dezelfde dag nog had ingelicht over de beschieting van de auto . Enkel over andere gebeurtenissen zou u haar niets verteld hebben (CGVS I S.(...), p. 5, 7).

Bovendien stemmen ook de verklaringen die jullie afleggen over de voorgehouden beschieting van de auto niet overeen. Zo verklaren u, uw echtgenote en uw zoon dat u samen met uw zoon Q.(...)naar uw dochter A.(...) in Dora reden toen jullie werden beschoten (CGVS I N.(...), p. 8, 11) (CGVS I S.(...), p. 4, 5, 7) (CGVS I M.(...), p. 11, 17). Uw dochter D.(...) verklaart echter dat u samen met uw zonen Q.(...)en M.(...) naar uw dochter A.(...) in Dora reden toen jullie werden beschoten (CGVS I D.(...), p. 10).

Verder verklaarde u dat u na de voorgehouden beschieting samen met uw zoon nog tot het donker bij uw dochter verbleef alvorens terug te keren naar uw huis (CGVS I N.(...), p. 11). Uw echtgenote verklaart dat jullie onmiddellijk na de beschieting zouden zijn teruggekeerd naar huis. Daar zouden jullie na de middag de auto hebben gewassen waarbij jullie een kogel in de zetel vonden (CGVS I S.(...), p. 5, 7). Uw zoon M.(...) verklaart dat jullie nog voor het avondeten met dezelfde wagen terugkeerden. Volgens M.(...) zou uw echtgenote niet op de wagen gelet hebben zodat ze niet zou hebben geweten dat jullie beschoten werden (CGVS I M.(...), p. 19, 23). Uw dochter geeft echter een totaal andere versie van de feiten. Zoals eerder werd aangegeven verklaart ze dat u samen met uw zonen Q.(...) en M.(...) in de wagen werd beschoten. Bovendien verklaart ze dat jullie niet met dezelfde wagen terugkeerden naar huis. De beschoten wagen zouden jullie hebben achtergelaten bij uw dochter in Dora en jullie zouden met de taxi naar huis zijn teruggekeerd (CGVS I D.(...), p. 10, 13).

Zelf legt u verder nog opvallend vage verklaringen af over de dreigbrief die er mee toe zou hebben geleid dat u en uw gezinsleden uw land van herkomst dienden te verlaten. Zo weet u niet zeker of uw naam wel in de dreigbrief vermeld werd (CGVS I N.(...), p. 9). Aanvankelijk weet u blijkbaar ook niet zeker of de naam van de groepering die u belaagde op de dreigbrief vermeld stond (CGVS I N.(...), p. 9). Verder blijft u vaag over de exacte inhoud van de dreigbrief die u nota bene zelf voorlegt. Gevraagd naar wat er precies in de dreigbrief staat verklaart u weinig overtuigend: "Als ik mij niet vergis stond er: jullie hebben toen gewerkt tegen de sjieten, jullie verdienen niet om hier te blijven wonen, of de wijk verlaten of jullie worden vermoord". (CGVS I N.(...), p. 9). Dit klaarblijkelijke gebrek aan interesse voor de inhoud van deze aan u en uw gezinsleden gerichte dreigbrief getuigt allerm minst van een gegronde vrees voor vervolging en overtuigt allerm minst gezien de daadwerkelijke inhoud van de dreigbrief (zie vertaling dreigbrief). In de dreigbrief wordt immers gesproken van een religieuze rechtbank die een vonnis heeft uitgesproken tegen de soennieten en het vervloekte volk. Het betreft verder een laatste waarschuwing voor jullie om te vertrekken anders zouden jullie gedood worden. Bovendien wordt er in de dreigbrief nergens gesproken over uw functies ten tijde van het Baath regime. Gezien het feit dat u uw vrees lieert met deze functies is dit opmerkelijk.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat niet toe geloof te hechten aan uw asielrelaas. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De verschillende documenten die u voorlegt betreffende uw opeenvolgende functies binnen het lokale bestuur van Irak bevatten geen informatie waaruit kan worden geconcludeerd dat u en uw gezinsleden een gegronde vrees voor vervolging dienen te koesteren omwille van deze functies. Gezien de ongeloofwaardige verklaringen betreffende de voorgehouden gebeurtenissen vermogen deze documenten dan ook niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Gezien uw vage verklaringen betreffende de inhoud van de dreigbrief en het feit dat uw asielrelaas in haar geheel als ongeloofwaardig kan worden beschouwd kan dit document op zich evenmin worden beschouwd als voldoende bewijs dat u en uw gezinsleden een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dienen te koesteren. De overige documenten zijn een aanwijzing voor uw identiteit, herkomst en familiale situatie maar doen geen enkele uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen.

Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad met meer dan 7 miljoen inwoners verspreid over een geschatte oppervlakte van 4555 km². De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal de stad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de hoofdstad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet

op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Ze zijn louter een aanwijzing voor uw identiteit en herkomst maar doen geen enkele uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de derde verzoekende partij als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 7 maart 1982 geboren in el Qut. U bent een ongehuwde soenniet van Arabische origine. Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw vader A.(...) A.(...) N.(...) H.(...) (O.V. 6.876.931) werden aangehaald. Ook uw moeder A.(...)-M.(...) F.(...) S.(...) (O.V. 6.876.931) en uw zus A.(...) A.(...)D.(...) (O.V.6.876.928) baseren zich volledig op de vluchtmotieven die door uw vader werden aangehaald. Jullie zouden gevisieerd worden omwille van de voormalige functies van uw vader tijdens het regime van Saddam Hussein en de Baathpartij. Sinds 2001 was hij burgemeester van de stad Basra. Kort na de val van het regime in 2003 vluchtte hij weg uit Basra omdat zijn naam op een dodenlijst stond. Sindsdien woonde uw vader samen met u, uw moeder en uw zuster in Bagdad Jedida. Aanvankelijk kenden jullie geen problemen. Tijdens de ramadanmaand van 2011 werd er echter achtereenvolgens een kruis op jullie voordeur geschilderd, ontvingen jullie een dreigbrief, werd jullie huis beschoten en werd uw vader samen met uw broer Q.(...) beschoten toen ze per auto onderweg waren naar uw zus A.(...)in Dora. Op 1 september 2011 reisde u samen met uw vader, uw moeder en uw zus naar Turkije. Op 6 september 2011 reisden jullie verder naar België waar u op 14 september 2011 aankwam en asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, twee documenten van de ‘Iraqi Society for Family-Care Lacking Children Street Children’ en een badge van diezelfde vereniging.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw vader A.(...) A.(...) N.(...) H.(...) (O.V. 6.876.931). Ook uw moeder A.(...)-M.(...) F.(...) S.(...) (O.V. 6.876.931) en uw zus A.(...) A.(...)D.(...) (O.V.6.876.928) baseren zich bij hun asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw vader. In hoofde van deze laatste werd besloten dat de vluchtelingenstatus hem niet kon worden toegekend. Het blijkt ondermeer dat de verklaringen die jullie hebben afgelegd op het CGVS op meerdere punten niet overeenstemmen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van jullie asielrelazen in ernstige mate ondermijnd. Aangezien u zich op dezelfde vluchtmotieven baseert als uw vader, kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève.

In hoofde van uw vader besliste het CGVS met betrekking tot de vluchtelingenstatus als volgt:

Er moet worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas.

Allereerst moet er worden vastgesteld dat u en uw familie nog tot 1 september 2011 in Bagdad, Irak zou hebben verbleven, dit terwijl u verklaart dat u reeds van 2003 persoonlijk werd gevisieerd met het oog op vervolging omwille van uw voormalige functies op het lokale bestuursniveau van Irak ten tijde van het regime van Saddam Hussein. Tot juli of augustus 2011 zou u nagenoeg geen problemen gekend hebben in Bagdad. U maakt enkel melding van het feit dat er in 2010 mensen naar u kwamen vragen (CGVS I N.(...), p. 4, 14). U legt verder persoonlijke documenten voor die dateren van na de val van het regime en die opgesteld zijn onder uw eigen naam zoals uw identiteitskaart, een voedselrantsoenkaart en een afstudeerbewijs. Hoewel er wordt verklaard dat u vooral thuis bleef, tonen deze vaststellingen allerm minst aan dat er zich na de val van het regime in 2003 gebeurtenissen hebben voorgedaan die er op wijzen dat u persoonlijk gevisieerd werd met het oog op vervolging. Vijf van uw volwassen kinderen woonden bovendien tot de zomer van 2013 in Bagdad waar ze volgens de verklaringen van uw

echtgenote en uzelf geen persoonlijke problemen kenden waaruit kan worden geconcludeerd dat ze een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dienden te koesteren (CGVS I N.(...), p. 5)(CGVS II S.(...), p. 2). Uit de verklaringen van uw zoon blijkt dat uw kinderen blijkbaar gewoon konden leven en werken in Bagdad (CGVS I M.(...), p. 7, 8, 9). Ook deze vaststelling toont allerminst aan dat u, of uw gezinsleden, na de val van het regime persoonlijk geïsoleerd werden. Volgens uw dochter zouden uw andere kinderen geen problemen hebben gekend omdat ze steeds van woonplaats zouden veranderen (CGVS I D.(...), p. 15, 16). Vreemd genoeg gaf u tijdens uw gehoor op het CGVS dat reeds in mei 2012 plaatsvond dezelfde woonplaatsen op als uw zoon in januari 2013 (CGVS I N.(...), p. 5) (CGVS I M.(...), p.7, 9). Hierbij dient te worden opgemerkt dat uw echtgenote tijdens haar tweede gehoor op het CGVS verklaart dat haar zonen niet persoonlijk geïsoleerd werden en geen persoonlijke dreigementen ontvingen (CGVS II S.(...), p. 2). Uw dochter verklaart dan weer dat ze weldegelijk persoonlijke dreigementen ontvingen en dat deze zelfs het gevolg waren van uw problemen. Vreemd genoeg kan ze geen enkele informatie geven over de aard van deze voorgehouden dreigementen (CGVS II D.(...), p. 3, 4). Zelf spreekt u enkel over de algemene situatie en intimidaties om het vertrek van uw zonen te verklaren. U voegt hier aan toe dat hun vertrek niets met uw problemen te maken had (CGVS II N.(...), p. 9) Dergelijke uiteenlopende en vage verklaringen doen twijfels rijzen over de oprechtheid van jullie verklaringen.

Jullie reacties op de opeenvolgende voorgehouden gebeurtenissen en dreigementen mogen verder hoogst opmerkelijk genoemd worden en ondermijnen de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees. Zo moet er worden vastgesteld dat u, nadat u vernam dat uw naam hoog op een dodenlijst in Basra voorkwam, besloot om naar de hoofdstad Bagdad te verhuizen en daar gewoon verder te leven. Dit is hoogst opmerkelijk aangezien u verklaart dat u geïsoleerd werd door de Sadr-groepering, de Badr-organisatie en de Da'wa-partij (CGVS I N.(...), p. 4, 7). Deze organisaties kunnen beschouwd worden als drie van de machtigste actoren in het Irak van na de val van het voormalige regime en waren alle drie in hoge mate aanwezig en actief in Bagdad op het moment dat u daar zou hebben verbleven. De Sadr-groepering en de Badr-organisatie worden verantwoordelijk geacht voor een aanzienlijk deel van de gruweldaden tijdens het sektarische geweld en de wraakacties op functionarissen van het voormalige regime die plaatsvonden in Bagdad tijdens de periode dat u daar zou hebben verbleven. Dat u ervoor kiest om in die periode in Bagdad te verblijven en dat u tijdens die periode geen noemenswaardige problemen zou hebben gekend, ondermijnt dan ook in grote mate de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees.

Bovendien moet er worden vastgesteld dat u en uw dochter verklaren dat u in Basra op een dodenlijst voorkwam. Deze dodenlijst bestond volgens uw verklaringen uit ambtenaren die tijdens het regime van Saddam Hussein hoge posities bekleedden. U zou op de derde plaats van deze lijst gestaan hebben (CGVS I N.(...), p. 4, 12)(CGVS I D.(...), p. 6) . Uw zoon M.(...) heeft echter geen enkele weet van deze specifieke lijst tijdens zijn eerste gehoor op het CGVS (CGVS I M.(...), p. 24). Dat uw zoon hier niet van op de hoogte is, terwijl dit de reden zou zijn waarom u niet meer in Basra kon blijven, doet eens te meer ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Hoewel er aan uw echtgenote expliciet wordt gevraagd waarom jullie van Basra naar Bagdad vluchtten, maakt ook zij bovendien geen enkele melding van deze dodenlijst tijdens haar eerste gehoor (CGVS I S.(...), p. 3). Tijdens haar tweede gehoor vermeldt ze plots wel een lijst waar uw naam op stond. Vreemd genoeg voegt ze hieraan toe dat jullie deze lijst niet serieus namen (CGVS II S.(...), p. 3). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen uiteraard opnieuw de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ook jullie reactie op de voorgehouden gebeurtenissen van 2011 mag hoogst opmerkelijk genoemd worden en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw relaas. Ondanks uw voormalige functie, uw voorgeschiedenis en het lot van meerdere ex-collega's zouden jullie in hetzelfde huis zijn blijven wonen zonder noemenswaardige voorzorgsmaatregelen te nemen om jullie veiligheid te verhogen. Dit terwijl u nog over meerder gezins- en familieleden beschikt die in andere wijken van Bagdad wonen. Uw dochters verklaring dat zij niet over voldoende ruimte zouden hebben beschikt, kan gezien de voorgehouden ernst van de situatie niet volstaan (CGVS I M.(...), p. 6, 7, 9, 12, 14, 20) (CGVS I D.(...), p. 7, 10, 12).

Voorts dient er te worden vastgesteld dat de verklaringen die u, uw echtgenote, uw zoon en uw dochter over de voorgehouden gebeurtenissen van 2011 afleggen op essentiële punten afwijken.

Zo verklaren u, uw zoon en uw dochter dat al deze gebeurtenissen zich zouden hebben afgespeeld in de eerste week van de ramadan van 2011 (1 augustus 2011-29 augustus 2011) en dat jullie op 1 september 2011 Bagdad verlieten. Na de gebeurtenissen van die eerste week van de ramadan tot jullie vertrek zou er niets meer gebeurd zijn (CGVS I N.(...), p. 7, 9, 10, 11)(CGVS I M.(...), p. 6, 11, 12, 15, 19, 20)(CGVS I D.(...), p. 6, 12). Vreemd genoeg verklaart uw echtgenote dat u pas drie dagen voor het suikerfeest (einde van de ramadan) in de auto werd beschoten en dat jullie drie dagen na het feest vertrokken (CGVS I S.(...), p. 2, 3, 8). Dit zou betekenen dat u pas op het einde van de ramadan, in de laatste week van augustus beschoten zou zijn . Hoewel uw echtgenote initieel verklaarde dat er in het begin van de ramadan een kruis op het huis werd gezet, verklaart ze later dat het huis ook pas op het

einde van de ramadan beschoten werd, enkele dagen nadat er een kruis op jullie voordeur werd gezet. Drie of vier dagen nadat jullie huis werd beschoten zou u dan samen met uw zoon beschoten zijn (CGVS I S.(...), p. 3, 6). Gezien de impact van de voorgehouden beschieting op jullie leven en het belang van de ramadan en het suikerfeest voor moslims is deze discrepantie tussen jullie verklaringen hoogst opmerkelijk en wordt de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas in grote mate ondermijnt.

U stelt wel dat jullie uw echtgenote omwille van haar gezondheidstoestand niets verteld zouden hebben over de beschieting van de auto en enkele andere gebeurtenissen. Pas op het einde van de ramadan, voor jullie het land verlieten, zou u het haar verteld hebben (CGVS I N.(...), p. 11). Ook uw dochter en uw zoon bevestigen dat jullie haar aanvankelijk niets zouden hebben verteld over de beschieting van de auto en de dreigbrief. Pas toen jullie Irak verlieten, zouden jullie haar over deze zaken hebben ingelicht (CGVS I M.(...), p. 23)(CGVS I D.(...), p. 11, 12, 20). Uw echtgenote verklaart echter uitdrukkelijk dat u haar dezelfde dag nog had ingelicht over de beschieting van de auto . Enkel over andere gebeurtenissen zou u haar niets verteld hebben (CGVS I S.(...), p. 5, 7).

Bovendien stemmen ook de verklaringen die jullie afleggen over de voorgehouden beschieting van de auto niet overeen. Zo verklaren u, uw echtgenote en uw zoon dat u samen met uw zoon Q.(...)naar uw dochter A.(...) in Dora reden toen jullie werden beschoten (CGVS I N.(...), p. 8, 11) (CGVS I S.(...), p. 4, 5, 7) (CGVS I M.(...), p. 11, 17). Uw dochter D.(...) verklaart echter dat u samen met uw zonen Q.(...)en M.(...) naar uw dochter A.(...) in Dora reden toen jullie werden beschoten (CGVS I D.(...), p. 10).

Verder verklaarde u dat u na de voorgehouden beschieting samen met uw zoon nog tot het donker bij uw dochter verbleef alvorens terug te keren naar uw huis (CGVS I N.(...), p. 11). Uw echtgenote verklaart dat jullie onmiddellijk na de beschieting zouden zijn teruggekeerd naar huis. Daar zouden jullie na de middag de auto hebben gewassen waarbij jullie een kogel in de zetel vonden (CGVS I S.(...), p. 5, 7). Uw zoon M.(...) verklaart dat jullie nog voor het avondeten met dezelfde wagen terugkeerden. Volgens M.(...) zou uw echtgenote niet op de wagen gelet hebben zodat ze niet zou hebben geweten dat jullie beschoten werden (CGVS I M.(...), p. 19, 23). Uw dochter geeft echter een totaal andere versie van de feiten. Zoals eerder werd aangegeven verklaart ze dat u samen met uw zonen Q.(...) en M.(...) in de wagen werd beschoten. Bovendien verklaart ze dat jullie niet met dezelfde wagen terugkeerden naar huis. De beschoten wagen zouden jullie hebben achtergelaten bij uw dochter in Dora en jullie zouden met de taxi naar huis zijn teruggekeerd (CGVS I D.(...), p. 10, 13).

Zelf legt u verder nog opvallend vage verklaringen af over de dreigbrief die er mee toe zou hebben geleid dat u en uw gezinsleden uw land van herkomst dienden te verlaten. Zo weet u niet zeker of uw naam wel in de dreigbrief vermeld werd (CGVS I N.(...), p. 9). Aanvankelijk weet u blijkbaar ook niet zeker of de naam van de groepering die u belaagde op de dreigbrief vermeld stond (CGVS I N.(...), p. 9). Verder blijft u vaag over de exacte inhoud van de dreigbrief die u nota bene zelf voorlegt. Gevraagd naar wat er precies in de dreigbrief staat verklaart u weinig overtuigend: "Als ik mij niet vergis stond er: jullie hebben toen gewerkt tegen de sjieten, jullie verdienen niet om hier te blijven wonen, of de wijk verlaten of jullie worden vermoord". (CGVS I N.(...), p. 9). Dit klaarblijkelijke gebrek aan interesse voor de inhoud van deze aan u en uw gezinsleden gerichte dreigbrief getuigt allerm minst van een gegronde vrees voor vervolging en overtuigt allerm minst gezien de daadwerkelijke inhoud van de dreigbrief (zie vertaling dreigbrief). In de dreigbrief wordt immers gesproken van een religieuze rechtbank die een vonnis heeft uitgesproken tegen de soennieten en het vervloekte volk. Het betreft verder een laatste waarschuwing voor jullie om te vertrekken anders zouden jullie gedood worden. Bovendien wordt er in de dreigbrief nergens gesproken over uw functies ten tijde van het Baath regime. Gezien het feit dat u uw vrees lieert met deze functies is dit opmerkelijk.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat niet toe geloof te hechten aan uw asielrelaas. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De verschillende documenten die u voorlegt betreffende uw opeenvolgende functies binnen het lokale bestuur van Irak bevatten geen informatie waaruit kan worden geconcludeerd dat u en uw gezinsleden een gegronde vrees voor vervolging dienen te koesteren omwille van deze functies. Gezien de ongeloofwaardige verklaringen betreffende de voorgehouden gebeurtenissen vermogen deze documenten dan ook niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Gezien uw vage verklaringen betreffende de inhoud van de dreigbrief en het feit dat uw asielrelaas in haar geheel als ongeloofwaardig kan worden beschouwd kan dit document op zich evenmin worden beschouwd als voldoende bewijs dat u en uw gezinsleden een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dienen te koesteren. De overige documenten zijn een aanwijzing voor uw identiteit, herkomst en familiale situatie maar doen geen enkele uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar

het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen.

Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad met meer dan 7 miljoen inwoners verspreid over een geschatte oppervlakte van 4555 km². De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de

bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal de stad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de hoofdstad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Ze zijn een aanwijzing voor uw identiteit, herkomst en vroegere werkzaamheden maar doen geen uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven.

Ter volledigheid dient er te worden opgemerkt dat er ook in hoofde van uw moeder A.(...)-M.(...) F.(...) S.(...)(O.V. 6.876.931) en uw zus A.(...) A.(...) D.(...) (O.V.6.876.928) werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus .

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de vierde verzoekende partij als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 11 september 1984 geboren in el Qut. U bent een ongehuwde soenniete van Arabische origine en woonde sinds 1994 in Bagdad. Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw vader A.(...) A.(...) N.(...) H.(...) (O.V. 6.876.931) werden aangehaald. Ook uw moeder A.(...)-M.(...) F.(...) S.(...) (O.V. 6.876.931) en uw broer A.(...) M.(...) N.(...) (O.V. 6.876.930) baseren zich volledig op de vluchtmotieven die door uw vader werden aangehaald. Jullie zouden gevisieerd worden omwille van de voormalige functies van uw vader tijdens het regime van Saddam Hussein en de Baathpartij. Sinds 2001 was hij burgemeester van de stad Basra. Kort na de val van het regime in 2003 vluchtte hij weg uit Basra omdat zijn naam op een dodenlijst stond. Sindsdien woonde uw vader samen met u, uw moeder en uw broer in Bagdad Jedida. Aanvankelijk kenden jullie geen problemen. Tijdens de ramadanmaand van 2011 werd er echter achtereenvolgens een kruis op jullie voordeur geschilderd, ontvingen jullie een dreigbrief, werd jullie huis beschoten en werd uw vader samen met uw broers Q.(...) en M.(...) beschoten toen ze per auto onderweg waren naar uw zus A.(...) in Dora. Op 1 september 2011 reisde u samen met uw vader, uw moeder en uw broer naar Turkije. Op 6 september 2011 reisden jullie verder naar België waar u op 14 september 2011 aankwam en asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw badge van de 'Iraqi Society for Family-Care Lacking Children Street Children' en twee documenten van dezelfde organisatie.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw vader A.(...) A.(...) N.(...) H.(...) (O.V. 6.876.931). Ook uw moeder A.(...)-M.(...) F.(...) S.(...) (O.V. 6.876.931) en uw broer A.(...) M.(...) N.(...) (O.V. 6.876.930) baseren zich bij hun asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw vader. In hoofde van deze laatste werd besloten dat de vluchtelingenstatus hem niet kon worden toegekend. Het blijkt ondermeer dat de verklaringen die jullie hebben afgelegd op het CGVS op meerdere punten niet overeenstemmen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van jullie asielrelazen in ernstige mate ondermijnd. Aangezien u zich op dezelfde

vluchtmotieven baseert als uw vader, kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève.

In hoofde van uw vader besliste het CGVS met betrekking tot de vluchtelingenstatus als volgt:

Er moet worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas.

Allereerst moet er worden vastgesteld dat u en uw familie nog tot 1 september 2011 in Bagdad, Irak zou hebben verbleven, dit terwijl u verklaart dat u reeds van 2003 persoonlijk werd geïnterviewd met het oog op vervolging omwille van uw voormalige functies op het lokale bestuursniveau van Irak ten tijde van het regime van Saddam Hussein. Tot juli of augustus 2011 zou u nagenoeg geen problemen gekend hebben in Bagdad. U maakt enkel melding van het feit dat er in 2010 mensen naar u kwamen vragen (CGVS I N.(...), p. 4, 14). U legt verder persoonlijke documenten voor die dateren van na de val van het regime en die opgesteld zijn onder uw eigen naam zoals uw identiteitskaart, een voedselrantsoenkaart en een afstudeerbewijs. Hoewel er wordt verklaard dat u vooral thuis bleef, tonen deze vaststellingen allerminst aan dat er zich na de val van het regime in 2003 gebeurtenissen hebben voorgedaan die er op wijzen dat u persoonlijk geïnterviewd werd met het oog op vervolging. Vijf van uw volwassen kinderen woonden bovendien tot de zomer van 2013 in Bagdad waar ze volgens de verklaringen van uw echtgenote en uzelf geen persoonlijke problemen kenden waaruit kan worden geconcludeerd dat ze een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dienden te koesteren (CGVS I N.(...), p. 5)(CGVS II S.(...), p. 2). Uit de verklaringen van uw zoon blijkt dat uw kinderen blijkbaar gewoon konden leven en werken in Bagdad (CGVS I M.(...), p. 7, 8, 9). Ook deze vaststelling toont allerminst aan dat u, of uw gezinsleden, na de val van het regime persoonlijk geïnterviewd werden. Volgens uw dochter zouden uw andere kinderen geen problemen hebben gekend omdat ze steeds van woonplaats zouden veranderen (CGVS I D.(...), p. 15, 16). Vreemd genoeg gaf u tijdens uw gehoor op het CGVS dat reeds in mei 2012 plaatsvond dezelfde woonplaatsen op als uw zoon in januari 2013 (CGVS I N.(...), p. 5) (CGVS I M.(...), p.7, 9). Hierbij dient te worden opgemerkt dat uw echtgenote tijdens haar tweede gehoor op het CGVS verklaart dat haar zonen niet persoonlijk geïnterviewd werden en geen persoonlijke dreigementen ontvingen (CGVS II S.(...), p. 2). Uw dochter verklaart dan weer dat ze weldegelijk persoonlijke dreigementen ontvingen en dat deze zelfs het gevolg waren van uw problemen. Vreemd genoeg kan ze geen enkele informatie geven over de aard van deze voorgehouden dreigementen (CGVS II D.(...), p. 3, 4). Zelf spreekt u enkel over de algemene situatie en intimidaties om het vertrek van uw zonen te verklaren. U voegt hier aan toe dat hun vertrek niets met uw problemen te maken had (CGVS II N.(...), p. 9) Dergelijke uiteenlopende en vage verklaringen doen twijfels rijzen over de oprechtheid van jullie verklaringen.

Jullie reacties op de opeenvolgende voorgehouden gebeurtenissen en dreigementen mogen verder hoogst opmerkelijk genoemd worden en ondermijnen de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees. Zo moet er worden vastgesteld dat u, nadat u vernam dat uw naam hoog op een dodenlijst in Basra voorkwam, besloot om naar de hoofdstad Bagdad te verhuizen en daar gewoon verder te leven. Dit is hoogst opmerkelijk aangezien u verklaart dat u geïnterviewd werd door de Sadr-groepering, de Badr-organisatie en de Da'wa-partij (CGVS I N.(...), p. 4, 7). Deze organisaties kunnen beschouwd worden als drie van de machtigste actoren in het Irak van na de val van het voormalige regime en waren alle drie in hoge mate aanwezig en actief in Bagdad op het moment dat u daar zou hebben verbleven. De Sadr-groepering en de Badr-organisatie worden verantwoordelijk geacht voor een aanzienlijk deel van de gruweldaden tijdens het sektarische geweld en de wraakacties op functionarissen van het voormalige regime die plaatsvonden in Bagdad tijdens de periode dat u daar zou hebben verbleven. Dat u ervoor kiest om in die periode in Bagdad te verblijven en dat u tijdens die periode geen noemenswaardige problemen zou hebben gekend, ondermijnt dan ook in grote mate de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees.

Bovendien moet er worden vastgesteld dat u en uw dochter verklaren dat u in Basra op een dodenlijst voorkwam. Deze dodenlijst bestond volgens uw verklaringen uit ambtenaren die tijdens het regime van Saddam Hussein hoge posities bekleedden. U zou op de derde plaats van deze lijst gestaan hebben (CGVS I N.(...), p. 4, 12)(CGVS I D.(...), p. 6) . Uw zoon M.(...) heeft echter geen enkele weet van deze specifieke lijst tijdens zijn eerste gehoor op het CGVS (CGVS I M.(...), p. 24). Dat uw zoon hier niet van op de hoogte is, terwijl dit de reden zou zijn waarom u niet meer in Basra kon blijven, doet eens te meer ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Hoewel er aan uw echtgenote expliciet wordt gevraagd waarom jullie van Basra naar Bagdad vluchtten, maakt ook zij bovendien geen enkele melding van deze dodenlijst tijdens haar eerste gehoor (CGVS I S.(...), p. 3). Tijdens haar tweede gehoor vermeldt ze plots wel een lijst waar uw naam op stond. Vreemd genoeg voegt ze hieraan toe dat jullie deze lijst niet serieus namen (CGVS II S.(...), p. 3). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen uiteraard opnieuw de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ook jullie reactie op de voorgehouden gebeurtenissen van 2011 mag hoogst opmerkelijk genoemd worden en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw relaas. Ondanks uw voormalige functie, uw voorgeschiedenis en het lot van meerdere ex-collega's zouden jullie in hetzelfde huis zijn blijven wonen

zonder noemenswaardige voorzorgsmaatregelen te nemen om jullie veiligheid te verhogen. Dit terwijl u nog over meerder gezins- en familieleden beschikt die in andere wijken van Bagdad wonen. Uw dochters verklaring dat zij niet over voldoende ruimte zouden hebben beschikt, kan gezien de voorgehouden ernst van de situatie niet volstaan (CGVS I M.(...), p. 6, 7, 9, 12, 14, 20) (CGVS I D.(...), p. 7, 10, 12).

Voorts dient er te worden vastgesteld dat de verklaringen die u, uw echtgenote, uw zoon en uw dochter over de voorgehouden gebeurtenissen van 2011 afleggen op essentiële punten afwijken.

Zo verklaren u, uw zoon en uw dochter dat al deze gebeurtenissen zich zouden hebben afgespeeld in de eerste week van de ramadan van 2011 (1 augustus 2011-29 augustus 2011) en dat jullie op 1 september 2011 Bagdad verlieten. Na de gebeurtenissen van die eerste week van de ramadan tot jullie vertrek zou er niets meer gebeurd zijn (CGVS I N.(...), p. 7, 9, 10, 11)(CGVS I M.(...), p. 6, 11, 12, 15, 19, 20)(CGVS I D.(...), p. 6, 12). Vreemd genoeg verklaart uw echtgenote dat u pas drie dagen voor het suikerfeest (einde van de ramadan) in de auto werd beschoten en dat jullie drie dagen na het feest vertrokken (CGVS I S.(...), p. 2, 3, 8). Dit zou betekenen dat u pas op het einde van de ramadan, in de laatste week van augustus beschoten zou zijn. Hoewel uw echtgenote initieel verklaarde dat er in het begin van de ramadan een kruis op het huis werd gezet, verklaart ze later dat het huis ook pas op het einde van de ramadan beschoten werd, enkele dagen nadat er een kruis op jullie voordeur werd gezet. Drie of vier dagen nadat jullie huis werd beschoten zou u dan samen met uw zoon beschoten zijn (CGVS I S.(...), p. 3, 6). Gezien de impact van de voorgehouden beschieting op jullie leven en het belang van de ramadan en het suikerfeest voor moslims is deze discrepantie tussen jullie verklaringen hoogst opmerkelijk en wordt de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas in grote mate ondermijnt.

U stelt wel dat jullie uw echtgenote omwille van haar gezondheidstoestand niets verteld zouden hebben over de beschieting van de auto en enkele andere gebeurtenissen. Pas op het einde van de ramadan, voor jullie het land verlieten, zou u het haar verteld hebben (CGVS I N.(...), p. 11). Ook uw dochter en uw zoon bevestigen dat jullie haar aanvankelijk niets zouden hebben verteld over de beschieting van de auto en de dreigbrief. Pas toen jullie Irak verlieten, zouden jullie haar over deze zaken hebben ingelicht (CGVS I M.(...), p. 23)(CGVS I D.(...), p. 11, 12, 20). Uw echtgenote verklaart echter uitdrukkelijk dat u haar dezelfde dag nog had ingelicht over de beschieting van de auto. Enkel over andere gebeurtenissen zou u haar niets verteld hebben (CGVS I S.(...), p. 5, 7).

Bovendien stemmen ook de verklaringen die jullie afleggen over de voorgehouden beschieting van de auto niet overeen. Zo verklaren u, uw echtgenote en uw zoon dat u samen met uw zoon Q.(...)naar uw dochter A.(...) in Dora reden toen jullie werden beschoten (CGVS I N.(...), p. 8, 11) (CGVS I S.(...), p. 4, 5, 7) (CGVS I M.(...), p. 11, 17). Uw dochter D.(...) verklaart echter dat u samen met uw zonen Q.(...)en M.(...) naar uw dochter A.(...) in Dora reden toen jullie werden beschoten (CGVS I D.(...), p. 10).

Verder verklaarde u dat u na de voorgehouden beschieting samen met uw zoon nog tot het donker bij uw dochter verbleef alvorens terug te keren naar uw huis (CGVS I N.(...), p. 11). Uw echtgenote verklaart dat jullie onmiddellijk na de beschieting zouden zijn teruggekeerd naar huis. Daar zouden jullie na de middag de auto hebben gewassen waarbij jullie een kogel in de zetel vonden (CGVS I S.(...), p. 5, 7). Uw zoon M.(...) verklaart dat jullie nog voor het avondeten met dezelfde wagen terugkeerden. Volgens M.(...) zou uw echtgenote niet op de wagen gelet hebben zodat ze niet zou hebben geweten dat jullie beschoten werden (CGVS I M.(...), p. 19, 23). Uw dochter geeft echter een totaal andere versie van de feiten. Zoals eerder werd aangegeven verklaart ze dat u samen met uw zonen Q.(...) en M.(...) in de wagen werd beschoten. Bovendien verklaart ze dat jullie niet met dezelfde wagen terugkeerden naar huis. De beschoten wagen zouden jullie hebben achtergelaten bij uw dochter in Dora en jullie zouden met de taxi naar huis zijn teruggekeerd (CGVS I D.(...), p. 10, 13).

Zelf legt u verder nog opvallend vage verklaringen af over de dreigbrief die er mee toe zou hebben geleid dat u en uw gezinsleden uw land van herkomst dienden te verlaten. Zo weet u niet zeker of uw naam wel in de dreigbrief vermeld werd (CGVS I N.(...), p. 9). Aanvankelijk weet u blijkbaar ook niet zeker of de naam van de groepering die u belaagde op de dreigbrief vermeld stond (CGVS I N.(...), p. 9). Verder blijft u vaag over de exacte inhoud van de dreigbrief die u nota bene zelf voorlegt. Gevraagd naar wat er precies in de dreigbrief staat verklaart u weinig overtuigend: "Als ik mij niet vergis stond er: jullie hebben toen gewerkt tegen de sjieten, jullie verdienen niet om hier te blijven wonen, of de wijk verlaten of jullie worden vermoord". (CGVS I N.(...), p. 9). Dit klaarblijkelijke gebrek aan interesse voor de inhoud van deze aan u en uw gezinsleden gerichte dreigbrief getuigt allerm minst van een gegronde vrees voor vervolging en overtuigt allerm minst gezien de daadwerkelijke inhoud van de dreigbrief (zie vertaling dreigbrief). In de dreigbrief wordt immers gesproken van een religieuze rechtbank die een vonnis heeft uitgesproken tegen de soennieten en het vervloekte volk. Het betreft verder een laatste waarschuwing voor jullie om te vertrekken anders zouden jullie gedood worden. Bovendien wordt er in de dreigbrief nergens gesproken over uw functies ten tijde van het Baath regime. Gezien het feit dat u uw vrees lieert met deze functies is dit opmerkelijk.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat niet toe geloof te hechten aan uw asielrelaas. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De verschillende documenten die u voorlegt betreffende uw opeenvolgende functies binnen het lokale bestuur van Irak bevatten geen informatie waaruit kan worden geconcludeerd dat u en uw gezinsleden een gegronde vrees voor vervolging dienen te koesteren omwille van deze functies. Gezien de ongeloofwaardige verklaringen betreffende de voorgehouden gebeurtenissen vermogen deze documenten dan ook niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Gezien uw vage verklaringen betreffende de inhoud van de dreigbrief en het feit dat uw asielaanvraag in haar geheel als ongeloofwaardig kan worden beschouwd kan dit document op zich evenmin worden beschouwd als voldoende bewijs dat u en uw gezinsleden een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dienen te koesteren. De overige documenten zijn een aanwijzing voor uw identiteit, herkomst en familiale situatie maar doen geen enkele uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad

plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad met meer dan 7 miljoen inwoners verspreid over een geschatte oppervlakte van 4555 km². De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal de stad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de hoofdstad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Ze zijn een aanwijzing voor uw identiteit, herkomst en beroepsbezigheden maar doen geen enkele uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. Ter volledigheid dient er te worden opgemerkt dat er ook in hoofde van uw moeder A.(...)-M.(...) F.(...) S.(...) (O.V. 6.876.931) en uw broer A.(...) -A.(...) M.(...) N.(...) (O.V. 6.876.930) werd beslist tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsverplichting en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen

die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers' asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Er moet worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas.

Allereerst moet er worden vastgesteld dat u en uw familie nog tot 1 september 2011 in Bagdad, Irak zou hebben verbleven, dit terwijl u verklaart dat u reeds van 2003 persoonlijk werd geïnterviewd met het oog op vervolging omwille van uw voormalige functies op het lokale bestuursniveau van Irak ten tijde van het regime van Saddam Hussein. Tot juli of augustus 2011 zou u nagenoeg geen problemen gekend hebben in Bagdad. U maakt enkel melding van het feit dat er in 2010 mensen naar u kwamen vragen (CGVS I N.(...), p. 4, 14). U legt verder persoonlijke documenten voor die dateren van na de val van het regime en die opgesteld zijn onder uw eigen naam zoals uw identiteitskaart, een voedselrantsoenkaart en een afstudeerbewijs. Hoewel er wordt verklaard dat u vooral thuis bleef, tonen deze vaststellingen allerminst aan dat er zich na de val van het regime in 2003 gebeurtenissen hebben voorgedaan die er op wijzen dat u persoonlijk geïnterviewd werd met het oog op vervolging. Vijf van uw volwassen kinderen woonden bovendien tot de zomer van 2013 in Bagdad waar ze volgens de verklaringen van uw echtgenote en uzelf geen persoonlijke problemen kenden waaruit kan worden geconcludeerd dat ze een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dienden te koesteren (CGVS I N.(...), p. 5)(CGVS II S.(...), p. 2). Uit de verklaringen van uw zoon blijkt dat uw kinderen blijkbaar gewoon konden leven en werken in Bagdad (CGVS I M.(...), p. 7, 8, 9). Ook deze vaststelling toont allerminst aan dat u, of uw gezinsleden, na de val van het regime persoonlijk geïnterviewd werden. Volgens uw dochter zouden uw andere kinderen geen problemen hebben gekend omdat ze steeds van woonplaats zouden veranderen (CGVS I D.(...), p. 15, 16). Vreemd genoeg gaf u tijdens uw gehoor op het CGVS dat reeds in mei 2012 plaatsvond dezelfde woonplaatsen op als uw zoon in januari 2013 (CGVS I N.(...), p. 5) (CGVS I M.(...), p.7, 9). Hierbij dient te worden opgemerkt dat uw echtgenote tijdens haar tweede gehoor op het CGVS verklaart dat haar zonen niet persoonlijk geïnterviewd werden en geen persoonlijke dreigementen ontvingen (CGVS II S.(...), p. 2). Uw dochter verklaart dan weer dat ze weldegelijk persoonlijke dreigementen ontvingen en dat deze zelfs het gevolg waren van uw problemen. Vreemd genoeg kan ze geen enkele informatie geven over de aard van deze voorgehouden dreigementen(CGVS II D.(...), p. 3, 4). Zelf spreekt u enkel over de algemene situatie en intimidaties om het vertrek van uw zonen te verklaren. U voegt hier aan toe dat hun vertrek niets met uw problemen te maken had (CGVS II N.(...), p. 9) Dergelijke uiteenlopende en vage verklaringen doen twijfels rijzen over de oprechtheid van jullie verklaringen.

(...)

Bovendien moet er worden vastgesteld dat u en uw dochter verklaren dat u in Basra op een dodenlijst voorkwam. Deze dodenlijst bestond volgens uw verklaringen uit ambtenaren die tijdens het regime van Saddam Hussein hoge posities bekleedden. U zou op de derde plaats van deze lijst gestaan hebben (CGVS I N.(...), p. 4, 12)(CGVS I D.(...), p. 6) . Uw zoon M.(...) heeft echter geen enkele weet van deze specifieke lijst tijdens zijn eerste gehoor op het CGVS (CGVS I M.(...), p. 24). Dat uw zoon hier niet van op de hoogte is, terwijl dit de reden zou zijn waarom u niet meer in Basra kon blijven, doet eens te meer

ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Hoewel er aan uw echtgenote expliciet wordt gevraagd waarom jullie van Basra naar Bagdad vluchtten, maakt ook zij bovendien geen enkele melding van deze dodenlijst tijdens haar eerste gehoor (CGVS I S.(...), p. 3). Tijdens haar tweede gehoor vermeldt ze plots wel een lijst waar uw naam op stond. Vreemd genoeg voegt ze hieraan toe dat jullie deze lijst niet serieus namen (CGVS II S.(...), p. 3). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen uiteraard opnieuw de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ook jullie reactie op de voorgehouden gebeurtenissen van 2011 mag hoogst opmerkelijk genoemd worden en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw relaas. Ondanks uw voormalige functie, uw voorgeschiedenis en het lot van meerdere ex-collega's zouden jullie in hetzelfde huis zijn blijven wonen zonder noemenswaardige voorzorgsmaatregelen te nemen om jullie veiligheid te verhogen. Dit terwijl u nog over meerder gezins- en familieleden beschikt die in andere wijken van Bagdad wonen. Uw dochters verklaring dat zij niet over voldoende ruimte zouden hebben beschikt, kan gezien de voorgehouden ernst van de situatie niet volstaan (CGVS I M.(...), p. 6, 7, 9, 12, 14, 20) (CGVS I D.(...), p. 7, 10, 12).

Voorts dient er te worden vastgesteld dat de verklaringen die u, uw echtgenote, uw zoon en uw dochter over de voorgehouden gebeurtenissen van 2011 afleggen op essentiële punten afwijken.

Zo verklaren u, uw zoon en uw dochter dat al deze gebeurtenissen zich zouden hebben afgespeeld in de eerste week van de ramadan van 2011 (1 augustus 2011-29 augustus 2011) en dat jullie op 1 september 2011 Bagdad verlieten. Na de gebeurtenissen van die eerste week van de ramadan tot jullie vertrek zou er niets meer gebeurd zijn (CGVS I N.(...), p. 7, 9, 10, 11) (CGVS I M.(...), p. 6, 11, 12, 15, 19, 20) (CGVS I D.(...), p. 6, 12). Vreemd genoeg verklaart uw echtgenote dat u pas drie dagen voor het suikerfeest (einde van de ramadan) in de auto werd beschoten en dat jullie drie dagen na het feest vertrokken (CGVS I S.(...), p. 2, 3, 8). Dit zou betekenen dat u pas op het einde van de ramadan, in de laatste week van augustus beschoten zou zijn. Hoewel uw echtgenote initieel verklaarde dat er in het begin van de ramadan een kruis op het huis werd gezet, verklaart ze later dat het huis ook pas op het einde van de ramadan beschoten werd, enkele dagen nadat er een kruis op jullie voordeur werd gezet. Drie of vier dagen nadat jullie huis werd beschoten zou u dan samen met uw zoon beschoten zijn (CGVS I S.(...), p. 3, 6). Gezien de impact van de voorgehouden beschieting op jullie leven en het belang van de ramadan en het suikerfeest voor moslims is deze discrepantie tussen jullie verklaringen hoogst opmerkelijk en wordt de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas in grote mate ondermijnt.

U stelt wel dat jullie uw echtgenote omwille van haar gezondheidstoestand niets verteld zouden hebben over de beschieting van de auto en enkele andere gebeurtenissen. Pas op het einde van de ramadan, voor jullie het land verlieten, zou u het haar verteld hebben (CGVS I N.(...), p. 11). Ook uw dochter en uw zoon bevestigen dat jullie haar aanvankelijk niets zouden hebben verteld over de beschieting van de auto en de dreigbrief. Pas toen jullie Irak verlieten, zouden jullie haar over deze zaken hebben ingelicht (CGVS I M.(...), p. 23) (CGVS I D.(...), p. 11, 12, 20). Uw echtgenote verklaart echter uitdrukkelijk dat u haar dezelfde dag nog had ingelicht over de beschieting van de auto. Enkel over andere gebeurtenissen zou u haar niets verteld hebben (CGVS I S.(...), p. 5, 7).

Bovendien stemmen ook de verklaringen die jullie afleggen over de voorgehouden beschieting van de auto niet overeen. Zo verklaren u, uw echtgenote en uw zoon dat u samen met uw zoon Q.(...) naar uw dochter A.(...) in Dora reden toen jullie werden beschoten (CGVS I N.(...), p. 8, 11) (CGVS I S.(...), p. 4, 5, 7) (CGVS I M.(...), p. 11, 17). Uw dochter D.(...) verklaart echter dat u samen met uw zonen Q.(...) en M.(...) naar uw dochter A.(...) in Dora reden toen jullie werden beschoten (CGVS I D.(...), p. 10).

Verder verklaarde u dat u na de voorgehouden beschieting samen met uw zoon nog tot het donker bij uw dochter verbleef alvorens terug te keren naar uw huis (CGVS I N.(...), p. 11). Uw echtgenote verklaart dat jullie onmiddellijk na de beschieting zouden zijn teruggekeerd naar huis. Daar zouden jullie na de middag de auto hebben gewassen waarbij jullie een kogel in de zetel vonden (CGVS I S.(...), p. 5, 7). Uw zoon M.(...) verklaart dat jullie nog voor het avondeten met dezelfde wagen terugkeerden. Volgens M.(...) zou uw echtgenote niet op de wagen gelet hebben zodat ze niet zou hebben geweten dat jullie beschoten werden (CGVS I M.(...), p. 19, 23). Uw dochter geeft echter een totaal andere versie van de feiten. Zoals eerder werd aangegeven verklaart ze dat u samen met uw zonen Q.(...) en M.(...) in de wagen werd beschoten. Bovendien verklaart ze dat jullie niet met dezelfde wagen terugkeerden naar huis. De beschoten wagen zouden jullie hebben achtergelaten bij uw dochter in Dora en jullie zouden met de taxi naar huis zijn teruggekeerd (CGVS I D.(...), p. 10, 13).

Zelf legt u verder nog opvallend vage verklaringen af over de dreigbrief die er mee toe zou hebben geleid dat u en uw gezinsleden uw land van herkomst dienden te verlaten. Zo weet u niet zeker of uw naam wel in de dreigbrief vermeld werd (CGVS I N.(...), p. 9). Aanvankelijk weet u blijkbaar ook niet zeker of de naam van de groepering die u belaagde op de dreigbrief vermeld stond (CGVS I N.(...), p. 9). Verder blijft u vaag over de exacte inhoud van de dreigbrief die u nota bene zelf voorlegt. Gevraagd naar wat er precies in de dreigbrief staat verklaart u weinig overtuigend: "Als ik mij niet vergis stond er: jullie hebben toen gewerkt tegen de sjieten, jullie verdienen niet om hier te blijven wonen, of de wijk verlaten of jullie worden vermoord". (CGVS I N.(...), p. 9). Dit klaarblijkelijke gebrek aan interesse voor

de inhoud van deze aan u en uw gezinsleden gerichte dreigbrief getuigt allerm minst van een gegronde vrees voor vervolging en overtuigt allerm minst gezien de daadwerkelijke inhoud van de dreigbrief (zie vertaling dreigbrief). In de dreigbrief wordt immers gesproken van een religieuze rechtbank die een vonnis heeft uitgesproken tegen de soennieten en het vervloekte volk. Het betreft verder een laatste waarschuwing voor jullie om te vertrekken anders zouden jullie gedood worden. Bovendien wordt er in de dreigbrief nergens gesproken over uw functies ten tijde van het Baath regime. Gezien het feit dat u uw vrees lieert met deze functies is dit opmerkelijk.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat niet toe geloof te hechten aan uw asielrelaas. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend.

(...)De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De verschillende documenten die u voorlegt betreffende uw opeenvolgende functies binnen het lokale bestuur van Irak bevatten geen informatie waaruit kan worden geconcludeerd dat u en uw gezinsleden een gegronde vrees voor vervolging dienen te koesteren omwille van deze functies. Gezien de ongeloofwaardige verklaringen betreffende de voorgehouden gebeurtenissen vermogen deze documenten dan ook niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Gezien uw vage verklaringen betreffende de inhoud van de dreigbrief en het feit dat uw asielrelaas in haar geheel als ongeloofwaardig kan worden beschouwd kan dit document op zich evenmin worden beschouwd als voldoende bewijs dat u en uw gezinsleden een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dienen te koesteren. De overige documenten zijn een aanwijzing voor uw identiteit, herkomst en familiale situatie maar doen geen enkele uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven.”

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

Waar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zou aanvoeren dat het asielrelaas ongeloofwaardig zou zijn omdat het regime van Saddam Hussein reeds gevallen is in 2003 en zij pas zware problemen ondervonden in 2011, verwijzen de verzoekende partijen naar de algemeen gekende realiteit dat functionarissen en mensen van onder het voormalig regime gevisieerd worden en dat deze mensen, meer dan 12 jaar na de val, nog steeds opgespoord, ontvoerd, bedreigd en vermoord worden.

Zij geven aan dat zij vlak na de val dienden te vluchten naar Bagdad omdat het in de stad waar eerste verzoekende partij burgemeester was geweest te onveilig was en diens naam aldaar circuleerde op een dodenlijst. Verzoekende partijen menen dan ook dat het niet zo is dat zij geen problemen hebben gekend in de periode 2003-2011, doch dat zij getracht hebben deze problemen te vermijden en intern bescherming te zoeken. Zij zijn gevlucht van Basra naar Bagdad, hetgeen 600 kilometer van elkaar verwijderd is en zijn steeds alert geweest voor mogelijke gevaren en de eerste verzoekende partij besepte dat hij mogelijks gevaar liep en was uitermate voorzichtig. In 2010 vernam zij dat er mensen naar haar waren komen vragen.

De enkele verwijzing naar zogenaamd algemeen gekende informatie volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). De argumentatie dat zij gevlucht zijn naar Bagdad, steeds alert en voorzichtig zijn geweest en dat er in 2010 mensen naar eerste verzoekende partij zijn komen vragen, doet geen afbreuk aan de in de bestreden beslissingen concreet gedane vaststellingen. Uit niets blijkt immers dat er zich na de val van het regime in 2003 gebeurtenissen hebben voorgedaan die erop wijzen dat zij persoonlijk gevisieerd werden met het oog op vervolging. Bovendien werd op goede gronden vastgesteld dat vijf van de kinderen tot de zomer van 2013 in Bagdad woonden en verklaarde eerste verzoekende partij zelf dat hun vertrek uit Bagdad niets met haar problemen te maken had.

Wat betreft de vaststelling dat de tweede verzoekende partij omtrent het tijdstip van de beschieting in de auto tegenstrijdige verklaringen aflegt, wordt aangevoerd dat de overige verklaringen wel met elkaar overstemmen en dat de tweede verzoekende partij niet aanwezig was bij het schietincident en dat zij de tweede verzoekende partij niet hebben ingelicht over het schietincident omwille van haar gezondheidstoestand. Verzoekende partijen verduidelijken thans eveneens dat zij de tweede verzoekende partij pas hebben ingelicht over de dreigbrief en de schietincidenten op het ogenblik dat zij Irak dienden te verlaten. Met dit betoog wordt voorbijgegaan aan de verklaringen van de tweede verzoekende partij zelf. Zij gaf immers uitdrukkelijk aan dat wanneer haar echtgenoot en zoon werden beschoten in de auto, zij dit wel de dag zelf vernam, niettegenstaande vele zaken verborgen zijn geweest voor haar (stuk 6B, gehoorverslag, p. 2-7). Ook was de tweede verzoekende partij aanwezig in het huis toen dit werd beschoten, en verklaarde zij dat dit op het einde van de ramadan was (stuk 6B,

gehoorverslag, p. 4, 6). Verzoekende partijen slagen er aldus niet in de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen te verklaren of te verschonen.

Waar wordt vastgesteld dat de vierde verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent wie in de auto zat toen deze werd beschoten, stellen de verzoekende partijen dat de vierde verzoekende partij een fout heeft gemaakt en zich heeft vergist. Het door de verzoekende partijen ontwikkelde betoog is evenwel *post factum* en is niet bij machte om afbreuk te doen aan de gedane vaststellingen. Het is overigens niet aannemelijk dat de vierde verzoekende partij zich zomaar zou vergissen. Het gaat over een incident waarbij enkele van haar familieleden beschoten werden in de auto. Redelijkerwijze kan dan ook van de vierde verzoekende partij dat zij accuraat kan aangeven wie van haar familieleden bij een dergelijke ingrijpende gebeurtenis betrokken is. Dat de verklaringen van de andere verzoekende partijen gelijkkluidend zijn, kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat de verklaring van de vierde verzoekende partij afwijkend is. Door te wijzen op het verloop van drie jaar tussen de beweerde problemen en haar verklaringen op het Commissariaat-generaal kan de vierde verzoekende partij de vastgestelde tegenstrijdigheden geenszins weerleggen noch verklaren. Van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen coherent kan beschrijven, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het tijdsverloop, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. In dit opzicht kan dan ook van de verzoekende partijen worden verwacht dat zij coherente verklaringen kunnen afleggen met betrekking tot de personen die werden beschoten. Waar de verzoekende partijen het logisch vinden dat zij een fout maakte omdat zij als niet geschoolde vrouw niet aanwezig was bij de effectieve beschieting, wordt dan ook benadrukt dat dit niet kan volstaan om de gedane vaststellingen te verschonen. Ook van een zogenaamd niet geschoolde vrouw mag worden verwacht dat deze een dergelijke ingrijpende gebeurtenis waarbij zij en haar familieleden rechtstreeks betrokken zijn, exact kan weergeven.

De enkele verwijzing naar de documenten die zij neerleggen waaruit de functie van de eerste verzoekende partij zou blijken en het Nederlands ambtsbericht van 2013 volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Hiermee doen de verzoekende partijen evenmin afbreuk aan de bovenstaande concrete vaststellingen.

2.5. Verzoekende partijen maken gelet op wat voorafgaat niet aannemelijk dat zij gegronde redenen hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit verband dient te worden verwezen naar de rechtspraak van het HvJ en het EHRM. Vooreerst dient te worden verwezen naar het arrest van het HvJ van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), waarin onder andere het volgende wordt overwogen met betrekking tot artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn, en dit gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

“28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van

het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk „[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:

– de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en

– in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn.

(...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

– opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt gevisieerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

– bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest *NA/Verenigd Koninkrijk*, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak).”

Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging. Zoals het HvJ aangeeft in de rechtsoverweging 44 oordeelt ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie naast het aangehaalde arrest EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Tevens dient te worden verwezen naar het arrest van het HvJ van 30 januari 2014 (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*). In dit arrest heeft het HvJ bepaald dat de uitdrukking “*binnenlands gewapend conflict*” betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Uit voornoemde landeninformatie blijkt dat, vanwege de escalatie van geweld door het offensief van ISIS en de daaropvolgende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger en de sjjiitische milities in de provincies Ninewa, Anbar, Kirkuk, Salaheddin en Diyala, de United Nations Assistance Mission Iraq (UNAMI) de conflictsituatie in Irak sedert juli 2014 aanduidt als een intern gewapend conflict. Het HvJ bracht in het voormelde arrest in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen.

Rekening houdende met het voorgaande, beoogt artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade.

Verzoekende partijen trachten te laten uitschijnen dat de situatie in Bagdad van zulke aard zou zijn dat zij beantwoordt aan de voormelde criteria. Uit zowel de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (map ‘landeninformatie’) als de in het verzoekschrift geciteerde informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer telt iets meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. In 2015 (tot en met 3 september 2015) vonden er in Bagdad (stad en provincie) 31 aanslagen plaats in vergelijking met 48 aanslagen in 2013 en 59 aanslagen in 2014. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is veranderd. Er vinden geen of weinig gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders plaats, doch wel frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet

belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS en dat er geen aanwijzingen zijn dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 voert in Irak, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

Dienaangaande blijkt uit de voormelde landeninformatie dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De scholen zijn open (het schoolbezoek blijft stabiel sinds 2006) en er is gezondheidszorg, al staat deze (zwaar) onder druk. Het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod werd in Bagdad verder opgeheven. Tijdens de ramadan bleven de restaurants 's nachts voor het eerst weer open, de verkeerswegen blijven open, de internationale luchthaven is operationeel en de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen is verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven bovendien aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde landeninformatie dat er zich ongeveer een half miljoen binnenlandse vluchtelingen bevinden die voor ongeveer de helft in een gastgezin verblijven. De Bagdadis zelf zijn niet massaal gevlucht. Vanuit België is het aantal personen dat vrijwillig terugkeert naar Bagdad bovendien fors gestegen. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij in hun stad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Indien zij van oordeel waren dat de situatie er dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan immers worden aangenomen dat noch een beslissingsstop, noch de door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging gevoerde ontradingspolitiek ertoe zou leiden dat deze personen zouden terugkeren naar Bagdad.

Uit de voormelde landeninformatie blijkt bovendien dat (1) Oostenrijk geen subsidiaire bescherming toekent aan asielzoekers afkomstig uit Bagdad en dat asielaanvragen er steeds op individuele basis worden beoordeeld, (2) Zweden van oordeel is dat er geen sprake is van een gewapend conflict in Bagdad zodat personen afkomstig uit Bagdad niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming zoals voorzien in artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn, (3) Hongarije van oordeel is dat de situatie in de provincie Bagdad niet van die aard is dat er sprake is van een reëel risico in de zin van artikel 15c van de Kwalificatierichtlijn en elke asielaanvraag in Hongarije individueel wordt beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de asielzoeker, (4) Duitsland weliswaar subsidiaire bescherming toekent aan asielzoekers afkomstig uit de provincie Bagdad, maar dat de Duitse asielinstanties voor asielzoekers afkomstig uit de stad Bagdad een ander beleid hanteren waarbij, hoewel erkend wordt dat er een gewapend conflict is, voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus sprake moet zijn van individuele (risico verhogende) factoren, (5) de Finse asielinstanties eind september 2015 beslisten tot een beslissingsstop voor asielzoekers afkomstig uit Irak en (6) Nederland sinds oktober 2014 geen besluiten meer neemt in de asielaanvragen van asielzoekers afkomstig uit de provincies Bagdad, Anbar, Ninewa, Salaheddin, Ta'mim, Diyala en Babil en de Nederlandse staat hier alleen een uitzondering op maakt als bijzondere individuele omstandigheden overduidelijk tot een toe- of afwijzing van de asielaanvraag leiden.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Ten overvloede kan worden opgemerkt dat het "Upper Tribunal" (Immigration and Asylum Chamber) van het Verenigd Koninkrijk op grond van dezelfde feitelijke vaststellingen als deze in voornoemde landeninformatie tot de conclusie komt dat er in de stad Bagdad geen sprake is van een situatie zoals gesteld in artikel 15 sub c) van de richtlijn. (*AA (Article 15(c)) Iraq CG*, [2015] UKUT 00544 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), 1 October 2015, <http://www.refworld.org/docid/561224e24.htm>, punt 118 e.v.). Daarnaast heeft het EHRM in een recent arrest zijn standpunt bevestigd omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak. Het EHRM heeft daarbij gesteld dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak sinds juni 2014 verslechterd is, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak dermate ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, *J.K. and Others v. Sweden*, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, § 53, § 54, § 55).

Gelet op het voormelde, tonen de verzoekende partijen, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantonen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF